

ren i Finansudvalget og siger, at nu tænker han, at det vilde være bedre at anvende den Bevilling, som han imidlertid har faaet forvandet fra en Geværbevilling til en Haandvaabenbevilling; til Karabiner, men da man anmoder ham om at faa en skriftlig Fremstilling af denne Sag, nægter han det. Da vi saa erklære, at dette er en ny Bevilling, siger den højtærede Forsvarsminister: Nej, det er ikke en ny Bevilling, thi vi have Brug for 100,000 Geværer, og hvis vi saa nøjes med 97,000, altsaa 3,000 mindre, kunne vi paa den Maade skaffe Penge til Karabinerne. Ja, det er den Maade, hvorpaa man i Krigsministeriet sparer: Man sætter først et Krav, i dette Tilfælde 19,000, op, og saa slaar man det 3,000 ned og kalder det en Besparelse.

Det samlede Forhold er følgende: Efter alle offentlige fra Krigsministeriet stammende Erklæringer have vi i Øjeblikket den Geværbeholdning, som Forsvarsloven kræve. Den naturlige Slutning er altsaa den, at den ekstraordinære Bevilling til Geværer Model 89 nu er overflødig, og vi kunne nøjes med de ordinære Bevillinger, men Krigsministeriet vil ikke give Afkald paa denne, og i Stedet for aabent at fremsætte Forslag om ekstraordinær Bevilling til Karabiner, forandrer man den ekstraordinære, overflødig Geværbevilling til en ordinær Haandvaabenbevilling, og saa ordner man Sagen i Stilhed uden om Rigsdagen for at faa Lov til at bruge Bevillingen til Karabiner. For at forklare dette Forhold tyer Forsvarsministeren dernæst til egenmægtig at sætte den nødvendige Geværbeholdning op fra 81,000 til 100,000 eller 97,000 Geværer, og han siger, at dette ikke medfører nye Udgifter. Jo, den Politik, som Forsvarsministeren her følger, medfører følgende forøgede Udgifter: I Stedet for den Haandvaabenbeholdning paa 81,000 Geværer, som vi havde troet, at vi havde at holde os til, sætter Forsvarsministeren den nu op til 100,000 eller 97,000 Geværer plus 2,900 Karabiner, altsaa en Forøgelse med 18,900 Stykker Haandvaaben. Jeg siger, at Krigsministeriet i denne Sag har handlet med en Mangel paa Aabenhed i sine Krav overfor Rigsdagen, med den Mangel paa Aabenhed, som man den ene Gang efter den anden finder just i Krigsministeriets Fremstilling af sine Sager. Jeg ved nu vel, at man ikke kan vente, at Medlemmer af Regeringspartiet skulle tage aaben Afstand fra dette Forhold her i Rigsdagen, men jeg henstiller til de Medlemmer af Regeringspartiet, som endnu

ønske, at der skal være Aabenhed i dette Forhold, at de paa et andet Sted, f. Eks. i deres lukkede Partimøde, sige til Krigsministeren, at de ikke længere ville finde sig i den Mangel paa Aabenhed, hvormed Krigsministeriet gaar frem i sine Krav til Rigsdagen. (*K. M. Klausen*: Det tør de ikke!). Jo, bag lukkede Døre er der maaske endnu en eller anden, som tør tage Bladet fra Munden.

R. Nielsen (Ringkøbing Amts 5te Valgkreds): I Mødet i Gaar gav den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet et Svar paa min Henstilling til ham i et tidligere Møde vedrørende Indstillingen under Nr. 58 angaaende en Bevilling til en Hovedreparation af Ildskov Kirke. Det er til dette Svar, jeg ønsker at knytte nogle Bemærkninger. Jeg havde tilladt mig at gøre en Henstilling, der gik ud paa, at den omtalte Bevilling paa 2,000 Kr. forhøjedes til 4,000 Kr., idet jeg mente, at det kunde ske i Lighed med, hvad der var sket ved en anden Kirke, nemlig Brande i Them Sogn. Ministeren vilde ikke anerkende Rigtigheden af denne Sammenligning, han mente, den haltede, idet han gjorde gældende, at Bevillingen til Brande Kirke i Them Sogn var af den Størrelse, som var udsat af Kirkesynet, og den Størrelse, som Bevillingen til Ildskov Kirke havde, var endog større; denne Kirke var altsaa snarere favoriseret end stillet ringere end Brande Kirke.

Nu ved jeg ikke bestemt, hvad Kirkesynet har indstillet. Saa vidt jeg kan se, har det ikke gjort nogen Indstilling siden 1910, og da indstillede man, som jeg gjorde Rede for i min første Udtalelse, at der skulde ske en Sammenrivning af Bræderne, der laa under Skiferet. Men Udvalget, der skulde besørge det gennemført, fandt, at det var en Forbedring, der ret snart vilde vise sig at være en Forringelse, og derfor undlod de det. De fremkomme saa med et nyt Andragende, som gaar ud paa, at de maatte faa Loft over Kirken, og man forespurgte samtidig Ministeriet om, hvad der videre skulde gøres, og hvor man skulde faa Pengene fra. Det førte saa til, at Ministeriet sendte Bygningsinspektøren over for at undersøge Kirken. Han gjorde forskellige Udsættelser og endte med at sige, at man maatte se at faa en Arkitekt til at gaa det hele nærmere efter. Det skete. Arkitekten fulgte Bygningsinspektørens Indstilling, som den forelaa i store Træk, og udførte den nærmere i